

*SCRIERI PENTRU COPII,
DE LA BUNICA
14.*

VICTORIA FURCOIU

TEATRU PENTRU COPII

*Editura Arco Iris
Braşov - 2019*

CUPRINS

PREFAȚĂ	3
CÂINELE MOFTUROS	5
VULPEA PĂCĂLITĂ DE URS	12
PISOIUL ȘI ȘORICELUL	25
CÂINELE ȘI PISICA	30
VULPEA FURĂCIOASĂ	33
CAPRA CU TREI IEZI SUPRAVIEȚUITORI	42

CÂINELE MOFTUROS

Personaje: boierul, câinele, veterinarul, povestitorul, Șofron - argatul, bătrâna.

Un boier avea un câine pe care îl răsfăța, iar acesta refuza mâncarea. După ce a aflat de la veterinar că e doar mofturos, boierul l-a lăsat flămând, astfel încât, câinele a fost nevoit, pentru a-și potoli foamea, să mănânce mere acre, pădurețe, iar apoi, nu a mai făcut mofturi la nicio mâncare.

ACTUL I

Scena 1

POVESTITORUL (*în fața cortinei*): A fost odată un om bogat. Boier îi spuneau cei din sat, căci era foarte înstărit, și-avea cam tot ce și-a dorit. Și-un câine-avea, unul de rasă, cu blana albă și lucioasă. Și-atât de tare îl iubea, ca pe-un copil îl răsfăța. Sunt și acum mulți „boieri mari”, dar, pe atunci, erau mai rari. Și nu își permitea oricine să țină boierește-un câine, așa cum, doar boieru-avea câinele căruia-i dădea din cele mai bune bucate, iar el făcea mofturi la toate. Și nu primea ca orice câine, cum e firesc, bucăți de pâine sau oase, resturi de la masă, primea mâncare, chiar gustoasă! Dar, copleșit de bunăstare, tot strâmba botul la mâncare și, uneori, nici gând n-avea, măcar să guste din

ceva! Boierul nostru, tot dorind să nu stea câinele flămând, de necrezut vi s-ar părea, ce dialog cu el avea!

Scena 2

(Se deschide cortina, se vede boierul cu o farfurie în mână și câinele.)

BOIERUL: Cuțu, hai, ți-am adus bomboane pentru câini!

CÂINELE *(întorcând capul)*: Nu par grozave!

BOIERUL: Gustă! Le-am luat doar pentru tine!

CÂINELE: Nu vreau! Și nu cred că sunt bune!

BOIERUL: Dar m-au costat multe parale!

CÂINELE: Și ce! Dă-mi altfel de mâncare!

BOIERUL: Aaa, să-ți aduc un pic de ciorbă?

CÂINELE: Să o mănânc? Ooo! Nuu! Nici vorbă!

BOIERUL: Poate, un pic de tocăniță?

CÂINELE: Cu carne? Nooo! O fi sleită!

BOIERUL *(Aduce altă farfurie.)*: Dar brânză și cu mămăligă?

CÂINELE: Ia-o de-aici, să nu mă frigă!

BOIERUL *(optimist)*: Cred c-am ghicit! Vrei o sarma!

CÂINELE *(strâmbându-se)*: Bleaac! Nu e preferata mea!

BOIERUL *(spre public)*: Ooof! Oof! Sunt cam dezamăgit! Mă tot întreb, ce-o fi pățit? Dar, decât să mă perpelesc, mai bine-ar fi să mă gândesc, cine-ar putea să lămurească problema asta nefirească? *(Câinele se așează cu botul pe labe.)*

BOIERUL (*Se uită cu milă spre câine.*): Da, sigur, ar fi cel mai bine să-aduc un doctor pentru câine!

(*Câinele ridică mirat capul.*)

BOIERUL (*Se întoarce, face câțiva pași până în fundul scenei.*): Șofroane! (*Nu-i răspunde nimeni.*) Unde-o fi plecat? Sper că nu s-o fi îmbătat! (*Apoi, strigă mai tare.*) Șofroanee!

ȘOFRON (*Se aude din culise.*): Daa!

BOIERUL: Măi, ia o birjă, urcă-te-n ea și să ai grijă s-aduci rapid veterinarul, să îmi consulte animalul! (*Câinele se ridică de jos.*)

ȘOFRON (*tot din culise*): Am înțeles, boierule! Acu' mă duc, vin repede! (*Câinele se îndreaptă spre culise.*)

BOIERUL (*întorcându-l din drum*): Unde pleci? Stai nițel, drăguță! Să vedem, ce ai mățăluță? Vine doctorul, el cunoaște cauza și ne lămurește!

Scena 3

ȘOFRON (*Intră cu căciula în mână, face o plecăciune.*): Iaca, l-am adus, boierule!

BOIERUL: Poftește-l aici, mai repede! (*Iese Șofron și intră veterinarul.*)

VETERINARUL (*Intră și se oprește lângă cățel.*): Ia să vedem, frumosule! Ce-ai pățit? Șezi! (*Îl ajută să se așeze.*) Așează-te!

BOIERUL (*mângâind câinele*): Nu știu, de la o vreme-ncoace, nicio mâncare nu-i mai place! (*Veterinarul examinează atent câinele.*)

BOIERUL (*Se plimbă agitat*): Ce zici? E bolnav rău săracul? Plătesc oricât, găsește-i leacul!

VETERINARUL (*mângâind câinele*): N-are nimic, e sănătos! Eu cred că e doar mofturos!

BOIERUL (*mirat*): Ești sigur? Ce m-am speriat! Cred că prea mult l-am răsfățat. Bine că știu. Dacă-i pe-așa, de mâine, o să schimbăm foaia! (*se trage cortina*).

ACTUL II

Scena 1

(În fundul scenei, un grăduț cu o porțiță deschisă. Mai la mijloc, un copac în care se văd mere mici, verzi.)

BOIERUL (*Intră pe porțiță cu câinele, îl leagă de copac, îi pune o farfurie goală în față, îl mângâie, apoi, se îndreaptă spre ieșire.*): O să mă-ntorc când vine seara! Atunci o să-ți aduc mâncarea! (*iese și închide porțița*).

CÂINELE (*așezându-se*): Nu are rost să-i mai răspund. Glumește, n-o să stau flămând! Cum să nu-mi lase de mâncare, doar mă iubește-atât de tare! (*După o pauză, sare brusc, privind spre poartă.*) Nu pot să cred! Chiar a plecat? Doar nu m-o lăsa nemâncat! (*Se plimbă neliniștit.*) Poftim! E goală farfuria! Nu, că m-apucă isteria! O să încerc să strig mai tare! Mi-e foamee! Dați-mi de mâncare! (*Se uită împrejur, se întoarce nervos.*) Nu vine-odată hrana bună!

Scena 2

(Dincolo de garduț, apare din lateral o bătrână, mergând aplecată, în baston.)

CÂINELE *(bucuros)*: Ia stai, că vine o bătrână! Hei! Îmi dai ceva de mâncare?

BĂTRÂNA *(Se oprește și se uită la el.)*: Așa-i, da, maică, la plimbare!

CÂINELE *(Face doi pași spre ea.)*: Văd, dar eu aș vrea de mâncare!

BĂTRÂNA *(zâmbind)*: Daa, ești frumoos, nevoie mare! Stai la boier împărătește, că la el... are balta pește!

CÂINELE *(nervos)*: Ce-mi pasă? Acum, vreau mâncaree!

BĂTRÂNA *(continuându-și drumul)*: Acasă? n-am, maică, parale! Cere-i boierului când vine! Că are el și pentru mine!

CÂINELE *(și mai nervos)*: N-auzi, băbuță? eu vreau pa-pa!

BĂTRÂNA *(Pleacă mai departe, zâmbind spre el.)*: Îți par drăguță? Sunt! Hai, pa! Pa! *(Iese, făcându-i cu mâna.)*

CÂINELE *(dezamăgit)*: Săraca babă, cred că-i surdă, deci n-vea cum să mă audă! *(Se îndreaptă spre copac.)* Nu mă mai uit spre farfurie, că e tot goală *(Se așează, se uită în sus.)* Măi, să fie! *(Se ridică, se uită în sus, întinde mâna, ia un măr, se uită la el.)* Oare-aș putea săă... să gust oare? Am auzit că-s acre tare! Sunt pădurețe, sigur, da! *(Lasă mărul jos, dezgustat.)* Mi-e foame, dar nici chiar așa! Nu sunt un câine amărât! Am zgardă de argint la gât! Merele acre nu-s de mine! Să le mănânc,

mi-ar fi rușine! O să mai stau în așteptare, stăpânul meu acuși apare. Și, când s-o-ntoarce, o să-mi pună în față hrana cea mai bună! Știu că mi-a cumpărat bomboane pentru câini! Cred că-s grozave! Și alte feluri de mâncare: ciorbă, tocană și sarmale! Chiar brânză și cu mămăligă o să înghit, n-o să mă frigă! Oh, salivez când mă gândesc ce bunătăți o să primesc! (*Se așează cu botul pe labe și, după o pauză, se ridică.*) Tot nu apare, ce să fac? Mă roade rău pe la stomac! (*Ia un măr.*) O să gust unul, n-o fi foc! De n-o fi bun, îl pun la loc! (*Mușcă, se strâmbă.*) Țsta doar seamănă cu mărul! E acru de-mi zbârlește părul! (*Mănâncă grăbit.*) Și gura pungă mi se face! (*Mestecă alte mere, strâmbându-se.*) Dar le mănânc, nu am ce face! (*intrigat*) Fiindcă, doar aceste poame mi-ar putea ține-acum de foame! (*Dincolo de garduț, trece înapoi bătrâna.*)

BĂTRÂNA (*râzând*): Cum poate-așa o mândrețe de câine să roadă pădurețe?! (*Iese, tot râzând*).

Scena 3

BOIERUL (*intrând pe portiță*): Dragulee! Ai găsit mâncarea preferată? (*arătând spre mere*) Vrei din alea?

CÂINELE (*Plecând capul, aruncă mărul din mână.*): Nuu!

BOIERUL (*Îl mângâie, prefăcându-se mirat.*): De ce l-ai aruncat?

CÂINELE (*rușinat*): Păăi, doar de foame le-am mâncat! Cui i-ar plăcea astfel de poame? Dar mi-a fost tare, tare foame! Și-așa de rău mi s-a acrit! Ce bine-mi pare c-ai venit!

BOIERUL (*Îl dezleagă, îl mângâie.*): Hai, ți-am adus mâncare bună!

CÂINELE (*bucuros*): Putem lua masa împreună? (*les amândoi, se trage cortina*).

POVESTITORUL (*În fața cortinei*): După această întâmplare, când a primit din nou mâncare, câinele nostru-a mâncat tot. Apoi, s-a lins frumos pe bot. N-a mai făcut chiar niciun moft, orice mâncare ar fi fost! Și, mulțumit în sinea lui, lingea mâna stăpânului. Din asta, dragi copii frumoși, oricine ar putea să-nvețe că, pentru toți cei mofturoși, există mere pădurețe!

